

ΡΕΝΑ
ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Βουτιά
στην
αγάπη
Μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Βουτιά στην αγάπη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2025
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: George Fairbairn/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2025, 20.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-5997-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα: | Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΒΟΥΤΙΔΑ
στην
αγάπη

Λόγια αγάπης

«Η αγάπη δεν χορταίνει με ψίχουλα, ούτε ξεδιψά με μισογεμισμένα ποτήρια ευτυχίας. Ή μεθάς και γίνεσαι τύφλα ή απλά δεν πίνεις».

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΛΟΥΝΤΕΜΗΣ

Ως συγγραφέας, έχω στη διάθεσή μου την ελληνική γλώσσα, την πλουσιότερη όλων. Είναι όμως τόσο δύσκολο να περιγράψω την αγάπη, γιατί έχει τον δικό της τρόπο να εκφράζεται.

Η δύναμή μας είναι και ο προσορισμός μας μαζί.

Νιώθω πως ήρθαμε σε αυτό τον κόσμο για έναν και μοναδικό λόγο: για να πάρουμε και να δώσουμε αγάπη. Δε μου αρκούν οι λέξεις για να την αποδώσω με τον γραπτό λόγο. Η αγάπη φανερώνεται μέσα από τις πράξεις, απαιτεί θυσίες. Δεν την ακούς, την αντικρίζεις. Και δε χρειάζεται καμία απόδειξη. Μονάχα στοργή κι αφοσίωση.

Σε αυτό το μυθιστόρημα έκανα μια «βουτιά στην αγάπη», σε μια προσπάθεια να πλησιάσω αυτό το βαθύ, το απόλυτο συναίσθημα, να το βιώσω παρέα με τους ήρωες.

Στάθηκα στον σιδηροδρομικό σταθμό, στον Βόλο, δίπλα στον μικρό Ορέστη, κι έβλεπα τα τρένα να περνούν... Τον αντίκριζα να πλάθει τον δικό του μικρόκοσμο, τον φτιαγμένο από παλιά και ξεχασμένα αντικείμενα, για να νιώσει ασφάλεια, να «ξεχάσει» την προδοσία των γονιών του. Περιπάτησα μαζί του στο μαγνητικό

Πήλιο και στα λιβάδια του ονείρου, στα κροκοχώραφα της Κοζάνης.

Πιστεύοντας πως είμαστε φτιαγμένοι από κομμάτια των προγόνων μας, πως τα βήματά μας ακολουθούν τη δική τους σκιά, έφτασα μέχρι την Κωνσταντινούπολη, την Πόλη των Πόλεων, προχώρησα ως τη Σμύρνη, σε εποχές αλλοτινές, για να καταγράψω την ιστορία της Ιουλίας και του Μουράτ. Γιατί η αγάπη δεν έχει ηλικία, δεν έχει χρώμα, ούτε θρησκεία. Ξεπερνάει προκαταλήψεις, γεννάει συναισθήματα πρωτόγνωρα, δημιουργεί πάθη.

Ταξίδεψα στο νησί του μύθου και της ιστορίας, τη Σάμο, με τις μεθυστικές ομορφιές και την οργιώδη βλάστηση. Δοκίμασα το μοναδικό αρωματικό της μοσχάτο, γέμισα τις σελίδες έρωτα, χρώματα και φως. Όλα σε ένα.

Ο Λουκάς, ένας αγαπημένος ήρωάς μου από το Δυο νύχτες έρωτα, με ακολούθησε σε αυτό το βιβλίο, για χάρη του με καλοδέχτηκε και πάλι η αγαπημένη μου Θεσσαλονίκη.

Η αγάπη ανέβηκε στη σκηνή παρέα με το καινούργιο μυθιστόρημά μου, το εικοστό στη συγγραφική μου καριέρα, και πριν προλάβει να πέσει η αυλαία υποδύθηκε ένα σωρό ρόλους. Βούτηξε σε αμέτρητα συναισθήματα, έστησε τον χορό των αισθήσεων, αναρωτήθηκε τόσο πολλά.

Σκοτείνιασε μόλις αντίκρισε μια γυναίκα που παντρεύτηκε βιαστικά, χωρίς να έχει ανακαλύψει ακόμα τον εαυτό της. Κι όταν έπεσαν οι μάσκες, ένιωσε ξένο τον σύζυγό της, υπέμενε καρτερικά την κάθε μέρα κοντά του. Ψυχρή, μουντωμένη, δυστυχισμένη, ζούσε με τις φαντασιώσεις της, ενώ μαύρα, κατάμαυρα σύννεφα έκρυβαν τον ήλιο της ύπαρξής της.

Δε λαχτάρησε ποτέ να γίνει μάνα αυτή η γυναίκα, μίσησε το μωρό που μεγάλωνε στα σπλάχνα της, κι όταν γεννήθηκε, αδιαφόρησε για εκείνο. Όσπου της τελείωσε ο αέρας, ζούσε με το ζόρι, περιμένοντας να αλλάξουν όλα σαν από θαύμα. Κι έπινε, έπινε πολύ, για να ξεχάσει, στήριζε την καθημερινότητά της σε μεθυσμένα λόγια.

Μέχρι που σιχάθηκε τον ίδιο της τον εαυτό.

Κάποιες γυναίκες σαν κι αυτή σπάνε τα σίδερα της φυλακής τους, δίνουν προτεραιότητα στον εαυτό τους, αφήνουν πίσω τα σκοτάδια τους, εγκαταλείπουν συζύγους και παιδιά, ξεκινούν τη ζωή τους από την αρχή. Και μερικές θυσιάζονται στον βωμό της ευημερίας των άλλων, κατηγορώντας τους για τη δυστυχία τους.

Όταν υποχρεώνεις τον εαυτό σου να αρκεστεί στα λίγα, νιώθεις να πνίγεσαι, χάνεις τα θέλω σου, μαζί και το οξυγόνο σου.

Η ψυχή δε βολεύεται με ημίμετρα.

Ο συναισθηματικός δεσμός που έχουμε με τους γονείς μας είναι καθοριστικός για την πορεία των σχέσεών μας. Ανάμεσα στα άλλα, αυτό το βιβλίο υμνεί και τον θεμελιώδη, τον μοναδικό δεσμό πατέρα – κόρης.

Υπάρχουν όμως γονείς που δεν αγαπούν τα παιδιά τους;

Ναι, υπάρχουν.

Είναι εκείνοι που δεν αγάπησαν ποτέ τον εαυτό τους.

Πώς είναι δυνατόν να αγαπήσει αληθινά ο μπερδεμένος συναισθηματικά άνθρωπος, αυτός που βλέπει μονάχα τη δική του πλευρά, το δικό του συμφέρον; Κι αυτός που ξέρει να χειραγωγεί τους άλλους, που κρύβει καλά το αληθινό του πρόσωπο και χρησιμοποιεί τη φαινομενική αθωότητά του για να τους κρατήσει κοντά του;

Ένας συνεχής αγώνας γεμάτος δοκιμασίες είναι η ζωή μας. Οι μικρές και οι μεγάλες μας στιγμές είναι ίσως, ότι πολυτιμότερο έχουμε να κληροδοτήσουμε στα παιδιά μας.

Κάθε άνθρωπος είναι περίπλοκος και θαυμαστός μαζί, επηρεάζεται από τις ρωγμές του. Κρύβει βαθιά μέσα του τα ανείπωτα μυστικά του, μας επιτρέπει να γνωρίσουμε μονάχα το είδωλο του πραγματικού του εαυτού.

Μέχρι που έρχεται αντιμέτωπος με την αγάπη.

Και τότε ανοίγεται: στο θάύμα.

Οι χαράκτῆρες του βιβλίου, οι περιπέτειες της ζωής τους με δίδαξαν πως το παρελθόν δεν είναι μόνο μια απλή παράθεση

γεγονότων, αλλά αγκαλιάζει εικόνες, συναισθήματα, μυρωδιές. Κι αν μας πληγώσει, το επαναλαμβάνουμε ασυνείδητα, για να το καταλάβουμε και να το ξεπεράσουμε.

Υπάρχουν φορές που ο έρωτας δίχως ανταπόκριση καταλήγει σε εμμονή, η απόρριψη οδηγεί σε ένα συναισθηματικό βάραθρο, μια αθώα φαντασίωσή μας μετατρέπεται σε ψυχοφθόρα εξάρτηση, που μπορεί να μας οδηγήσει στα όρια της παράνοιας.

Κι αν μας απογοητεύσει αυτός που αγαπάμε; Ζητάμε εξηγήσεις; Αντέχουμε να χαράξουν πονεμένα λόγια τις αναμνήσεις μας; Ή αποχωρούμε από το σκηνικό, κρατώντας για πάντα μέσα στην καρδιά μας τα όσα πολύτιμα ζήσαμε;

Όταν είμαστε ερωτευμένοι, όταν αγαπάμε βαθιά κάποιον, δεν τον ανήκουμε και δε μας ανήκει.

Η εξάρτηση σκοτώνει την ελευθερία.

Κανένας δεν ανήκει σε κανέναν. Δε γινόμαστε βαρίδια στη ζωή του άλλου, δεν τον καταπιέζουμε. Καθένας από εμάς είναι ελεύθερος να ακολουθήσει τα δικά του θέλω.

Πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή μας αν μπορούσαμε να πατήσουμε ένα κουμπί και να ενεργοποιήσουμε ή να απενεργοποιήσουμε τα συναισθήματά μας για τους άλλους; Κι αν γεννιόταν με το ζόρι ο έρωτας, αν τον συντρόφευε η λογική, αν η χημεία του δεν ήταν παντοδύναμη; Πόσο πιο απλά θα ήταν τα πράγματα αν διαλέγαμε ποιον θα ερωτευτούμε.

«Κάποια στιγμή θα φτάσει η ώρα που όσοι αγάπας θα φύγουν, θα προχωρήσουν χωρίς εσένα οι φίλοι σου, οι εραστές σου. Άφησέ τους. Μην ψάχνεις τον λόγο. Πρέπει να καταλάβεις πως η αγάπη έχει αρχή, μέση και τέλος. Επειδή έπαψε να υπάρχει, δε σημαίνει πως η αγάπη που σου έδωσαν κάποτε ήταν ψεύτικη», αναφέρει ο συγγραφέας της αγάπης, ο Λέο Μπουσκάλια.

Η ανακάλυψη και η ωρίμανση του εαυτού μας εξαρτώνται από την αγάπη. Κι είναι αλληλένδετα αυτά. Όσο πιο πολύ αγαπήσουμε τον εαυτό μας τόσο περισσότερο μπορούμε να αγαπήσουμε και τους άλλους.

Ταξίδεψα παρέα με τους ήρωές μου κι έξω από την Ελλάδα σε αυτό το μυθιστόρημα, βίωσα την καθημερινότητα της Γλασκόβης, που φαντάζει ατελείωτο, μουντό και βροχερό φθινόπωρο. Έφτασα στο επιβλητικό Εδιμβούργο, αλλά και στο Μπίμπουρι, ένα κονκλίστικο χωριό της Βρετανίας. Κι ήταν σαν να ταξίδευα στον χρόνο, σαν να χώθηκα στις σελίδες κάποιου βιβλίου της Τζέιν Όστιν. Έκανα μια στάση και στην εξωπραγματική Βενετία, την πόλη που μοιάζει σαν να επιπλέει στο νερό, χάθηκα στα στενά της παραμυθένιας πρωτεύουσας της Τσεχίας, της Πράγας, με ένα ποτήρι ζεστή σοκολάτα στο χέρι.

Χρωστώ ένα μεγάλο ευχαριστώ στις εκδόσεις Ψυχογιός, στους αγαπημένους συνεργάτες μου που μοχθούν να φτάσει το μυθιστόρημά μου στην αγκαλιά σας στην πιο άψογη μορφή του.

Η ευτυχία είναι σαν την πεταλούδα. Δεν πρέπει να την κυνηγάμε, αλλά να την αφήσουμε να πετάξει κοντά μας.

Η στιγμή μετράει. Αυτή είναι που γεννάει την αμέτρητη ευτυχία.

Κλείστε, λοιπόν, παιχνιδιάρικα το μάτι στη ζωή.

Κι αναζητήστε την αστερόσκηνη.

Αυτή που βρίσκεται κρυμμένη μέσα σας.

Επενδύστε στην αγάπη. Είναι η μόνη που μας επιτρέπει να πετάξουμε στα ουράνια.

PENA ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Αγαπημένε μου Λουκά,

Άραγε η λέξη «αγαπημένε» μπορεί να κλείσει μέσα της όλα όσα νιώθω για σένα;

Όχι, όχι! Είναι τόσο δύσκολο να χωρέσουν σε μία μόνο λέξη.

Από τότε που σε γνώρισα, χάρισες στη ζωή μου νόημα.

Από τότε που σε άγγιξα, ένα με τον ήλιο έγινα.

Χάθηκα μέσα σου, χάθηκα στην ομορφιά της ψυχής σου.

Κάθε λεπτό κοντά σου άξιζε μια ολόκληρη ζωή, γεύση από τον παράδεισο ήταν.

«Να αγαπάς και να αγαπιέσαι», μου έλεγες. «Αυτή είναι η μοναδική χαρά της ζωής».

Αν κατάφερνα να πιάσω ένα αστέρι κάθε φορά που με έκανες να γελάω, όλο τον νυχτερινό ουρανό θα είχα στη χούφτα μου.

Με φιλούσες με το βλέμμα σου, χαίδευες την ψυχή μου.

Με ταξίδευες στο παρελθόν σου, για να σε νιώσω απόλυτα. Το ίδιο έκανα κι εγώ.

Θυμάσαι τι μου έλεγες;

«Κρατάμε σφιχτά στο χέρι μας, συνειδητά ή ασυνείδητα, τις σημαίες των προγόνων μας. Ο κύκλος της δημιουργίας μας ξεκινάει από εκείνους. Αν καταφέρουμε να αποκωδικοποιήσουμε τη συμπεριφορά τους, θα κατανοήσουμε τον ίδιο μας τον εαυτό».

Πόσο δίκιο είχες, Λουκά μου.

Είμαστε φτιαγμένοι από κομμάτια των προγόνων μας.

«Ζουν» κι «αναπνέουν» μέσα στα δικά μας κύτταρα. Τα βήματά μας ακολουθούν τη δική τους σκιά.

Μπορεί να έχασα τη μητέρα μου, αλλά ο πατέρας μου με αγαπούσε διπλά. Μια αγάπη άνευ όρων είναι η δική του, που θα με συντροφεύει πάντα.

«Σου ορκίζομαι πως θα κάνω τα αδύνατα δυνατά για να σε βλέπω ευτυχισμένη», μου ψιθύρισε, όταν με κράτησε για πρώτη φορά στην αγκαλιά του.

Ήμουν τόσο τυχερή που το πεπρωμένο μου τον διάλεξε να σταθεί δίπλα μου. Γιατί πίστευε πως η αγάπη πρέπει να συνδέεται με την ελευθερία. Όσο κι αν ανησυχούσε για μένα, σεβόταν πάντα την ανεξαρτησία μου, κι έτσι δε φοβήθηκα ποτέ να αγαπήσω και να αγαπηθώ.

Μπορεί να μην ήξερε πώς να αναθρέψει ένα μωρό, να χάθηκε ανάμεσα σε μπιμπερό, γάλα σε σκόνη, ζιπουνάκια και φόρμες, αλλά πάλεψε να τα βγάλει πέρα. Πέρασε πολλά βράδια άπνους. Μόνη του ανταμοιβή, τα φιλιά κι οι αγκαλιές μου. Και το μωρουδίστικο άρωμά μου. Που τον ξετρέλαινε.

Άνθρωπος γεμάτος γρατσουνιές είναι, Λουκά. Κουράστηκε να τον πληγώνουν άνθρωποι εγωιστές, που νοιάζονται μονάχα για τον εαυτό τους. Παθιάστηκε κι εκείνος με μια γυναίκα, όπως εσύ με τη Μαρίνα. Την ερωτεύτηκε παράφορα. Μα εκείνη τον πρόδωσε. Η καρδιά της φτιαγμένη από πάγο ήταν...

Το κέντρο του κόσμου ήταν ο πατέρας μου για μένα, η μοναδική οικογένειά μου. Αυτός προσδιόρισε τις επιλογές μου με το άλλο φύλο. Δε θα δεσμευόμουν ποτέ και με κανέναν που δε θα ήταν καλύτερος από εκείνον. Κι ήμουν απόλυτα σίγουρη πως δεν υπήρχε άλλος σαν κι αυτόν στον κόσμο. Είχε ανεβάσει ψηλά τον πήχη.

Μέχρι που συνάντησα εσένα.

Πόσο θα ήθελα να τον γνωρίσεις! Δεν πειράζει όμως. Στο δικό σου μονοπάτι τώρα υπάρχουν άλλες προτεραιότητες.

Μου αρκεί που σε ερωτεύτηκα. Παθιασμένα.

Δοκιμάζει την ύπαρξή μας η αγάπη, χρωματίζει το είναι μας. Βαθιά μέσα της κρύβει την αιωνιότητα. Σε μια στιγμή μονάχα λούζει με φως ολόκληρη τη ζωή μας.

Ακτινοβόλησα κοντά σου.

Ο έρωτάς μου για σένα με έκανε να πετάξω ψηλά στον ουρανό. Κι έπειτα να βουτήξω στη γη σαν λαβωμένο πουλί.

Θα ήθελα να μη σε χάσω ποτέ.

Ξέρω όμως πως είναι αδύνατο.

Ένα παιδί θα έρθει σε λίγο στον κόσμο. Το παιδί το δικό σου με μια γυναίκα που, απ' ό,τι μου ανέφερε, σε λατρεύει. Έμαθε πως είμαστε ξενιγάρι και με παρακάλεσε να φύγω μακριά. Για να αποκτήσει πατέρα το μωρό σου.

Δεν έμεινα για να σου ζητήσω εξηγήσεις. Δε θα ήθελα να χαράξουν πονεμένα λόγια τις αναμνήσεις μας. Τα όσα ζήσαμε πολύτιμα είναι για μένα, θα τα φυλάξω στην καρδιά μου.

Είμαι ερωτευμένη μαζί σου, γι' αυτό ποτέ δεν ένιωσα πως σου ανήκω ή μου ανήκει. Η εξάρτηση σκοτώνει την ελευθερία, αγαπημένε μου.

Κανένας δεν ανήκει σε κανέναν.

Δε θα γίνω βαρίδι στη ζωή σου. Η σχέση μας, όσο λίγο κι αν κράτησε, δεν ήταν πιεστική. Ελεύθερος είσαι να ακολουθήσεις τα βήματά σου, τα δικά σου θέλω. Σε περιμένουν μια γυναίκα κι ένα μωρό, που σύντομα θα πάρεις στην αγκαλιά σου.

Πάλεψα να καταλάβω πώς ήταν δυνατόν να σ' αγαπήσω σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα.

Μάταια.

Ξέχασα πως καμιά φορά δεν υπάρχει λόγος που αγαπάς, κι αυτή είναι η μαγεία. Είναι τόσο δύσκολο, αδύνατον θαρρείς, να περιγράψεις την αγάπη με λέξεις.

Νιώθω ευγνωμοσύνη που σε γνώρισα.

Σ' αγαπώ, γιατί έτσι νιώθω. Τόσο απλά, τόσο μαγικά.

Το ξέρω πως μ' αγαπάς κι εσύ, μια ψυχή, μια καρδιά, ένας χτύπος, μια φλόγα ήμασταν. Δε θα ξεχαστεί, δε θα σβήσει η αγάπη μας, Λουκά.

Τα δάκρυά μου μουσκεύουν αυτό το γράμμα.

Καταρρακωμένη νιώθω.

«Είσαι γενναία εσύ. Μπορείς να τα καταφέρεις», ακούω τον πατέρα μου να μου ψιθυρίζει.

Πονάω. Πολύ.

Ο πόνος είναι το τίμημα της αγάπης μου για σένα. Δε μετανιώ-
νω για τίποτα. Όσο πιο πολύ αγαπάς τόσο περισσότερο πονάς.

Αγγίξεις το σώμα και την ψυχή μου, ήσουν ο έρωτάς μου. Ο με-
γάλος μου έρωτας. Και θα είσαι για πάντα δικός μου.

Όσα έζησα κοντά σου δε θα μπορέσει να μου τα πάρει κανέ-
νας. Τρέλα, έκπληξη, έκρηξη συναισθημάτων, πάθος ήταν το σμί-
ξιμό μας. Έλεγχε την καρδιά μου με μία σου και μόνο κίνηση.

Κοιμόμουν με τη σκέψη να ξυπνήσω πρώτη. Για να ανοίξω τα
μάτια μου και να σε κοιτάξω. Για να σε αγγίξω με το βλέμμα μου.

Λάτρευα να σμίγω την ανάσα μου με την ανάσα σου.

Ήσουν τα πάντα για μένα.

Μου λείπεις ήδη.

Μην ανησυχείς για μένα, Λουκά. Θα παλέψω. Θα κλείσω μό-
νη μου τις πληγές μου.

Θα τα καταφέρω.

Να ξέρεις πως ποτέ δεν πίστεψα στον έρωτα με την πρώτη μα-
τιά. Αλλά η ζωή με διέπνευσε. Δύο άνθρωποι άγνωστοι ήμασταν,
κι όμως τόσο οικείοι μεταξύ μας. Ήμουν σίγουρη πως θα ζούσα-
με μαζί για πάντα. Και πάλι λάθος έκανα.

Μου αρκεί που το βίωσα όμως.

Ακούμπησες την ψυχή μου, αγάπη μου.

Και τώρα χίλιες πληγές άνοιξαν μέσα μου...

Η αγάπη είναι το τέλειο θαύμα.

Καληνύχτα, ήλιε μου.

Η κυρά σου

ΥΓ.: Πονάω τόσο όταν γράφω το πώς με αποκαλούσες. Να ξέ-
ρεις όμως πως θα είμαι για πάντα η δική σου κυρά...

Ο Ορέστης γεννήθηκε το 1965 στο κέντρο της Ελλάδας, στον Βόλο. Σε μια πόλη μαγική, που συνδυάζει τη γοητεία της θάλασσας με το βουνό των Κενταύρων, το οποίο βρίσκεται μια ανάσα μακριά, το μοναδικό Πήλιο. Από τα πρώτα σπουδαία πράγματα που έμαθε στο νηπιαγωγείο ακόμα ήταν πως η Αργοναυτική Εκστρατεία ξεκίνησε από το μέρος όπου άνοιξε τα μάτια του. Κι ένιωσε τόσο περήφανος.

Ο πατέρας του, ο Διαμαντής Αβραμίδης, ήταν ο σταθμάρχης της πόλης και ο πρώτος όροφος του κτιρίου του σιδηροδρομικού σταθμού, ο οποίος βρίσκεται δίπλα στο λιμάνι, χρησίμευε ως χώρος κατοικίας τους. Ο Ορέστης πίστευε πως έμενε στο πιο όμορφο σπίτι του Βόλου, θεωρούσε πως του ανήκε. Ενθουσιαζόταν μάλιστα με τους επισκέπτες που έρχονταν μόνο και μόνο για να θαυμάσουν και να φωτογραφίσουν την αρχιτεκτονική και την κομψότητα του δικού τους κτιρίου, του βαμμένου στα πιο εντυπωσιακά γήινα χρώματα. Έτρεχε τότε και στηνόταν καμαρωτός καμαρωτός μπροστά τους, για να απαθανατιστεί κι αυτός.

«Η στέγη του σπιτιού μου είναι δίρριχτη, με πλούσιο ξύλινο διάκοσμο στον περίγυρο», τους εξηγούσε.

Κι ήταν μόλις επτά χρονών παιδί.

Ήταν λόγια που τα είχε αποστηθίσει κι ήξερε πως τους εντυπωσίαζαν. Ελάχιστοι του μιλούσαν ή του έδιναν σημασία. Οι περισσότεροι γελούσαν μαζί του, ώσπου μια μέρα τον άκουσε κι ο πατέρας του.

«Δεν είναι δικό μας το μέρος που μένουμε, Ορέστη. Ανήκει στον ΟΣΕ, στον οργανισμό που είναι υπεύθυνος για τους σιδηροδρομικούς σταθμούς της χώρας. Εμάς μας φιλοξενούν εδώ πέρα λόγω της δουλειάς μου. Το κτίριο το σχεδίασε ο Ιταλός μηχανικός Εβαρίστο ντε Κίρικο, πατέρα του σπουδαίου ζωγράφου Τζόρτζιο ντε Κίρικο. Η κατασκευή του ολοκληρώθηκε το 1884, ως μέρος του έργου του θεσσαλικού σιδηροδρόμου που θα συνέδεε το λιμάνι του Βόλου με τον Θεσσαλικό Κάμπο και την πόλη της Λάρισας», ξεκίνησε να του λέει με στόμφο. «Τον σταθμό τον εγκαινίασε ο βασιλιάς Γεώργιος ο Α΄, πολλά χρόνια πριν γεννηθείς εσύ», συνέχισε.

Έπειτα κορδώθηκε μέσα στην παραδοσιακή σκούρα μπλε στολή του με τα σιρίτια στα μανίκια, το κολλαριστό άσπρο πουκάμισο, τη σοβαρή γραβάτα. Κι ίσιωσε το κατακόκκινο καπέλο του με το μπλε γέισο, τα σιρίτια, τα κορδόνια, αλλά και το σήμα των Σιδηροδρόμων Ελλάδας.

Ο Ορέστης δεν του απάντησε. Του χαμογέλασε αμήχανα και δε σταμάτησε να πιστεύει πως του ανήκε όχι μονάχα το κτίριο αλλά και το μεγάλων διαστάσεων άγαλμα της θεάς Αθηνάς. Ένα άγαλμα από λευκό μάρμαρο, έργο κι αυτό κάποιου σπουδαίου Ιταλού γλύπτη, που βρίσκεται τοποθετημένο σε έναν ειδικά διαμορφωμένο χώρο στην κεντρική είσοδο του σιδηροδρομικού σταθμού. Προβληματιζόταν όμως.

Γιατί άραγε όλα αυτά τα κατασκεύασαν σπουδαίοι μηχανικοί και γλύπτες από άλλη χώρα; Γιατί δεν τα έφτιαξαν Έλληνες; Πέρασε καιρός για να εκφράσει την απορία του στη δασκάλα του, στην πέμπτη δημοτικού.

«Ο σταθμός δημιουργήθηκε λίγα χρόνια μετά την Ελληνική Επανάσταση, Ορέστη. Κάνε λίγη υπομονή και του χρόνου, στην ιστορία της έκτης, θα μάθεις όλα όσα λαχταράς για την πατρίδα μας στα τέλη του 19ου αιώνα», αποκρίθηκε εκείνη.

Η απάντησή της τον απογοήτευσε. Του θύμισε τον πατέρα του, ο οποίος δύσκολα απαντούσε στις απορίες του.

«Όταν μεγαλώσεις, θα μάθεις», του έλεγε συνέχεια.

Όσο κι αν τον στενοχωρούσαν τα λόγια του, ήξερε πως δεν υπήρχε λόγος να του εναντιωθεί. Πίστευε πάντα πως είχε δίκιο σε όλα.

Εκείνο τον καιρό αισθανόταν μόνος, μπερδεμένος κι ανασφαλής. Κανένας δεν ασχολούνταν μαζί του, δεν είχε φίλους στο σχολείο, δυσκολευόταν να επικοινωνήσει με τα άλλα παιδιά. Δεν τον ενδιέφερε όμως. Του αρκούσε το περιβάλλον του σταθμού. Τελείωνε όσο πιο γρήγορα μπορούσε τα μαθήματά του κι ύστερα τριγύριζε στα εκδοτήρια εισιτηρίων και στις αποβάθρες.

Γινόταν ένα με τους βοηθούς του πατέρα του, τους κλειδούχους, τους υπαλλήλους, τους επιβάτες. Ξετρελαινόταν με τα εμπορικά βαγόνια, αλλά και το μοναδικό τρενάκι του Πηλίου, τον θρυλικό Μουτζούρη, που το έλεγαν έτσι γιατί κινούνταν με ατμομηχανή κι άφηνε καπνό στο πέραςμά του. Παιδικό παιχνίδι φάνταζε στα μάτια του και κάθε φορά που το αντίκριζε το χειροκροτούσε. Μάταια παρακαλούσε τους γονείς του να πάνε παρέα μια βόλτα με το τρενάκι. Δεν του έκαναν ποτέ το χατίρι.

Η σχέση του με τον πατέρα του δεν ήταν καλή, γιατί εκείνος έμοιαζε μονίμως μουντρωμένος κι έβαζε τις φωνές σε όλους. Δεν κατάφεραν να επικοινωνήσουν, δεν έκαναν συντροφιά, δε μοιράστηκαν κοινές ανάγκες κι ενδιαφέροντα. Εισπράττοντας τη συνεχή αδιαφορία του, σταμάτησε ακόμα και να τον πλησιάζει. Τα μόνα πράγματα που ζήλευε ήταν η στολή, η σφυρίχτρα, οι ράβδοι σηματοδότησης και το τεράστιο γραφείο του.

Θα προτιμούσε να είχε πατέρα έναν από τους βοηθούς του, τον κύριο Νικίττα. Ήταν ψηλός, συμπαθητικός κι έτρεχε αμέσως δίπλα του όταν τον έβλεπε να περιφέρεται άσκοπα στις αποβάθρες. Του μιλούσε για τα δικά του τα παιδιά, του έλεγε αστεία, προσπαθούσε να του φτιάξει το κέφι. Κι ο Ορέστης τον λάτρευε.

«Δεν τον αντέχω άλλο τον μπαμπά μου», του εκμυστηρεύτηκε βουρκώνοντας ένα απόγευμα. «Δε χαμογελάει ποτέ και δε με θέλει μες στα πόδια του».

«Πρέπει να προσπαθήσεις να τον καταλάβεις, αγόρι μου», αποκρίθηκε ο Νικήτας. «Η δουλειά του είναι υπεύθυνη κι απαιτητική. Γι' αυτό έχει νεύρα. Ρυθμίζει την κυκλοφορία ανάλογα με την προτεραιότητα της κάθε αμαξοστοιχίας, χαράζει την πορεία της μέχρι τη λήξη του δρομολογίου. Ξέρεις πόσο αγχωτικό είναι αυτό; Σχολάει μονάχα όταν το τρένο φτάσει στον τερματικό σταθμό του. Ένας λάθος χειρισμός μπορεί να στοιχίσει πολλά».

«Μόνο τα τρένα μετράνε γι' αυτόν; Κι εγώ; Ο γιος του; Γιατί δε μ' αγαπάει;»

«Υπάρχει πατέρας που δεν αγαπάει το παιδί του; Τι είναι αυτά που λες; Είσαι το καμάρι του!»

Ο Ορέστης κατέβασε το κεφάλι του κι έριξε το βλέμμα του σε κάτι πεινασμένα σπουργίτια που τσιμπολογούσαν ένα κομμάτι κουλούρι πεταμένο στο τσιμεντένιο δάπεδο.

«Κι όμως υπάρχει, κύριε Νικήτα», μουρμούρισε και χαμογέλασε θλιμμένα.

«Δεν πρέπει να μιλάς έτσι. Πόσων χρονών είσαι; Δώδεκα; Τόσο μικρός ακόμα, παιδί μου. Δεν ξέρεις τι είναι αγάπη και...»

«Αν μ' αγαπούσε, δε θα το καταλάβαινα;» τον διέκοψε ο Ορέστης κι απομακρύνθηκε βιαστικά από κοντά του, αναγκάζοντας τα σπουργίτια να πετάξουν μακριά τρομαγμένα.

Πνίγοντας τον κόμπο που είχε ανέβει στον λαιμό του, προχώρησε ως την αποβάθρα και πίεσε τον εαυτό του να αρχίσει να παρατηρεί τους επιβάτες.

Του άρεσε να τους βλέπει να επιβιβάζονται ή να αποβιβάζονται από τα βαγόνια. Μελετούσε τα πρόσωπα και τις κινήσεις τους. Άλλοι έρχονταν στον σταθμό παρέα με συγγενείς ή φίλους κι άρχιζαν τις αγκαλιές και τα φιλιά. Υπήρχαν κι αυτοί που περρίμεναν το τρένο μόνοι κι έδειχναν να μην τους πειράζει διόλου. Μερικοί όμως έμοιαζαν έρημοι και μελαγχολικοί. Φαίνονταν πονεμένοι, στερημένοι, απογοητευμένοι. Τους συμπαθούσε αυτούς τους μοναχικούς ταξιδιώτες. Επιβιβάζονταν ή αποβιβάζο-

νταν γρήγορα από τα βαγόνια χωρίς να ρίξουν ούτε ένα βλέμμα πίσω τους, γιατί ήξεραν πως δεν υπήρχε κανένας να τους αποχαιρετίσει, κανένας να τους προϋπαντήσει.

Μπορεί να ήταν μικρός ακόμα, όπως έλεγε κι ο κύριος Νικήτας, αλλά ήξερε πως τους έμοιαζε.

Κι εκείνος αισθανόταν μόνος, απίστευτα μόνος.

Κι όσο κι αν προσπαθούσε να πιστέψει πως δεν είχε ανάγκη κανέναν, έκανε λάθος. Γιατί δεν αντιμετώπιζε πρόβλημα μόνο με τον πατέρα του αλλά και με τη μητέρα του, την πιο όμορφη μητέρα του κόσμου, κατά τη γνώμη του. Μα και την πιο παρὰ-ξενη. Όσο τη θυμόταν δηλαδή.

Γιατί τον είχε παρατήσει στα επτά του χρόνια.

Η Ρουμπίνη Αβραμίδα, η μητέρα του Ορέστη, ήταν έξι χρόνια μικρότερη από τον σύζυγό της. Ο πατέρας της, ο Πολύκαρπος Μελάς, πρόσφυγας από τη Σμύρνη, έφτασε στην Ελλάδα το 1922, στα δώδεκά του χρόνια. Σκληρός ο πρώτος καιρός της παραμονής του στην πατρίδα, δύσκολες οι συνθήκες διαβίωσης. Κάποια στιγμή βρήκε μαζί με τον πατέρα του προσωρινό καταλυμα στα θεωρεία του Δημοτικού Θεάτρου Αθηνών κι έπειτα αναγκάστηκαν να μείνουν σε μια παραγκούπολη στους Αμπελόκηπους, χωρίς νερό και ρεύμα, εκτεθειμένοι στις καιρικές συνθήκες.

Όσπου το 1935 η τύχη τούς χαμογέλασε. Ήταν ανάμεσα στους τυχερούς που κληρώθηκαν για να αγοράσουν διαμέρισμα από το κράτος με ευνοϊκούς όρους, στις προσφυγικές πολυκατοικίες της λεωφόρου Αλεξάνδρας. Ο Πολύκαρπος, εικοσιπεντάχρονο παλικάρι πια, εργαζόταν ως εισπράκτορας στα αστικά λεωφορεία. Το λάτρεψε εκείνο το διαμέρισμα, νόμισε πως του χάρισαν ολόκληρο τον κόσμο. Μόνο που ο πατέρας του δεν πρόλαβε να το χαρεί. Έκλεισε τα ταλαιπωρημένα μάτια του λίγους μήνες μετά την εγκατάστασή τους. Δεν πρόλαβε να χαρεί

ούτε τον γάμο του γιου του με μια γειτονοπούλα, αλλά ούτε και την εγγονή του, που άνοιξε τα μάτια της έναν χρόνο μετά.

Η Ρουμπίνη, που πήρε το όνομά της από τα κατακόκκινα σαν φλόγα μαλλιά της, μεγάλωσε σε κείνο το διαμέρισμα των πενήντα δύο τετραγωνικών μέτρων. Λίγο πριν αποφοιτήσει από το δημοτικό, έμεινε ορφανή από μητέρα. Σύντομα κατάλαβε πως τα βαριόταν τα γράμματα. Κι όσο κι αν ο πατέρας της προσπάθησε να την πείσει πως η μόρφωση είναι σημαντική, δεν τα κατάφερε.

«Η εκπαίδευση εννοείς, μπαμπά. Η μετάδοση γνώσεων, όλες αυτές οι χαζομάρες που προσπαθούν να μας μάθουν στο σχολείο. Σκέτη αποστήθιση είναι, τι θαρρείς; Η μόρφωση όμως ή, καλύτερα, η παιδεία είναι που σου μαθαίνει τα πιο σημαντικά. Αυτά θα μου τα διδάξει η ζωή και δε θα τα ξεχάσω ποτέ», του απάντησε.

Ένωθε αμήχανα μπροστά στην κόρη του ο Πολύκαρπος.

Ήταν ξεροκέφαλη και ισχυρογνώμων, κι όσο κι αν της εξηγούσε με τρυφερότητα και με περίσσια υπομονή ποιο είναι το σωστό, δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα μαζί της, εκείνη έκανε πάντα το δικό της, επέμενε στις απόψεις της με δυνατά επιχειρήματα. Είχε κουραστεί, είχε απελπιστεί μαζί της. Ήταν τόσο δύσκολο, σχεδόν ακατόρθωτο, να συμπληρώσει το κενό της απουσίας της μητέρας της. Κι έτσι την άφησε στην ησυχία της. Μόλις τόλμησε να της μιλήσει για το σεξ και τη θηλυκότητά της, έγινε κατακόκκινος σαν κατάλαβε πως εκείνη ήξερε ήδη πολύ περισσότερα.

Η Ρουμπίνη αποφάσισε να μη φοιτήσει στο γυμνάσιο. Της άρεσε το ράψιμο, ήθελε να γίνει modίστρα. Το μικροσκοπικό σαλόνι του σπιτιού της, αυτό που χρησιμοποιούσε και ως υπνοδωμάτιο, ήταν γεμάτο κλωστές, νήματα, μεζούρες, βελόνες, πατρόν, δαχτυλήθρες. Χωρίς να χάσει χρόνο, άρχισε να μαθαίνει την τέχνη της ραπτικής δίπλα στην κυρία Τούλα, μια modίστρα που έμενε στο ισόγειο της πολυκατοικίας τους. Το μόνο που απαιτεί-

σε από τον πατέρα της ήταν να της αγοράσει μια ραπτομηχανή. Κι έτσι, ύστερα από ατελείωτα λάθη κι απίστευτο πείσμα, άρχισε να ράβει τα δικά της ρούχα, αλλά και να βοηθάει την κυρία Τούλα, απαιτώντας μάλιστα ένα αρκετά γενναίο χαρτζιλίκι.

Εκτός από τη ραπτική, λάτρευε και τα αγόρια. Δεν τόλμησε όμως να κάνει σχέση με κανένα από αυτά μέχρι τα δεκαοκτώ της χρόνια.

Ως τότε ζούσε επηρεασμένη από τον αμερικάνικο κινηματογράφο, ο οποίος αποτελούσε το δεκανίκι της στη ζωή. Πρόσμενε υπομονετικά τον πρίγκιπά της. Φανταζόταν εξιδανικευμένους κεραυνοβόλους έρωτες, πλημμυρισμένους με αφρούς σαμπάνιας, λαμπερά φορέματα και κοσμήματα, άντρες υπερπροστατευτικούς, μοναδικούς εραστές, φιλιά κάτω απ' τα αστέρια, μεταξωτά σεντόνια γεμάτα με ροδοπέταλα, πολύχρωμες σχέσεις που καταλήγουν σε happy end.

Όταν συνειδητοποίησε πως τίποτα απ' αυτά δεν ήταν αληθινό στην πραγματική ζωή, ένιωσε σαν να την έσπρωξαν στον γκρεμό.

Πληγώθηκε, πόνεσε, έκλαψε.

Τελικά κατάλαβε πως οι έρωτες δεν ήταν όπως στις ταινίες. Το μόνο που ήθελαν τα αγόρια ήταν το καλλίγραμμο κορμί της, που δεν το είχε για πέταμα. Ήταν αποφασισμένη να το πουλήσει πολύ ακριβά.

Νύχτα μέρα έσπαγε το κεφάλι της να βρει έναν τρόπο να ξεφύγει από τη μιζέρια της ζωής της, από εκείνα τα ελάχιστα τετραγωνικά μέτρα της λεωφόρου Αλεξάνδρας που την έπνιγαν. Λαχταρούσε να φύγει μακριά από εκείνες τις πολυκατοικίες τις σηματοδεδιμένες με σφαίρες από τις μάχες των Δεκεμβριανών, την ενοχλούσε ακόμα και η σόμπα που η καμινάδα της κατέληγε στην ταράτσα. Δε συμμεριζόταν σταλιά τον ρομαντισμό του πατέρα της, ο οποίος κυριολεκτικά τη λάτρευε τη γειτονιά τους.

«Αυτές τις πολυκατοικίες δεν έπρεπε να τις ονομάζουν προσφυγικές αλλά παραδεισένιες. Είναι πλημμυρισμένες ανθρώπινο

καημό κι ελπίδες για το μέλλον. Μαγειρεύουν οι Σμυρνιές νοικοκυρές κι οι μοσχοβολιές από τα φαγητά τους μου σπάνε τη μύτη. Ατζέμι πιλάφι, σουτζουκάκια σμυρναίικα, ιμάμ... Χριστέ μου, βοήθα με! Πόσες και πόσες μνήμες μου ξυπνούν. Ακόμα και τα χαρούμενα ξεφωνητά των παιδιών που παίζουν ξυπόλυτα ποδόσφαιρο σαν ουράνια μουσική ακούγονται στ' αυτιά μου, κόρη μου. Ζούμε στον παράδεισο, σου λέω», της έλεγε συχνά.

Εκείνη δεν του απαντούσε καν. Τι να του έλεγε δηλαδή; Πως σιχαινόταν το καθετί, ακόμα κι αυτή την πίκρα του ξεριζωμού του; Πως την ανατρίχιαζαν οι νοσταλγικοί αμανέδες που άκουγε κάποια βράδια από μια παράφωνη Μικρασιάτισσα γιαγιά; Ευτυχώς που βρίσκονταν ελάχιστα με τον πατέρα της. Πώς μπορούσε να κατανοήσει το άγχος της για μια καλύτερη, μια διαφορετική ζωή; Πάλευε να βρει κάποιον να την παντρευτεί. Να της προσφέρει κοινωνική και οικονομική ασφάλεια. Είχε βαρεθεί να ράβει για ψωροδεκάρες.

Για να βγάλει κάποια χρήματα έπιασε δουλειά σε ένα μαγαζί στους Αμπελόκηπους με έτοιμα ή ραμμένα κατά παραγγελία αντρικά πουκάμισα. Εκείνη έραβε τα κολάρα και τα πέτα.

Κι ο καιρός έτρεχε στο ίδιο μουντό μοτίβο.

Είχε κλείσει τα είκοσι επτά και ακόμα δεν είχε καταφέρει να «ανοίξει σπίτι». Ο γάμος θα της έφερνε την ευτυχία, αυτό δεν υποστήριζαν όλοι; Είχε αρχίσει να νιώθει αποτυχημένη. Τι περίμενε δηλαδή από τη ζωή της; Έναν σωτήρα. Τόσο δύσκολο ήταν πια;

Αυτός ο περιβόητος σωτήρας εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της τον Δεκέμβριο του 1963, λίγες ημέρες πριν από τα Χριστούγεννα. Η Ρουμπίνη είχε ήδη παρακολουθήσει, όχι μία αλλά τέσσερις φορές, την ταινία *Πρόγευμα στο Τίφανις* με την Όντρεϊ Χέμπορν και τον Τζορτζ Πέπαρντ κι είχε μαγευτεί. Πάλεψε να μιμηθεί την κομψότητα και τα απαράμιλλο στιλ της Χέμπορν, αντέγραψε ακόμα και το πανέμορφο μαύρο φόρεμα του οίκου Givenchy που φορούσε στην ταινία. Ήταν η επο-

χή που προσπαθούσε να μιμηθεί και την Τζάκι Κένεντι, ράβοντας τα ταγέρ και τα μαντό της. Φορούσε κοντές φούστες και παντελόνια κολλητά ή κάπρι, άρχισε να βάφεται πιο έντονα με μακριές ψεύτικες βλεφαρίδες και μάσκαρα, χτένιζε τα μαλλιά της σε μπούκλες. Με τη μόδα ασχολούνταν άλλωστε, έπρεπε να είναι κομψή.

Το πουκαμισάδικο στο οποίο δούλευε απέκτησε φήμη, η πελατεία του αυξήθηκε. Τα χειροποίητα αντρικά του πουκάμισα, βαμβακερά ή από καλής ποιότητας ποπλίνα, ήταν καλοραμμένα, φημίζονταν για την τέλεια εφαρμογή και την άψογη ραφή τους.

Η Ρουμπίνη πληρωνόταν αδρά τώρα, εργαζόταν περισσότερες ώρες στο μεγάλο ανήλιαγο υπόγειο του καταστήματος μαζί με άλλες τέσσερις κοπέλες, δεν προλάβαινε να πάρει ανάσα. Αυτό όμως δεν την εμπόδισε να θαυμάσει τον ψηλό άντρα με το γυμνασμένο σώμα και το πλούσιο σκουρόχρωμο μαλλί που μπήκε με φούρια στο κατάστημα εκείνο το μουντό απόγευμα του Δεκεμβρίου. Έτυχε να βρίσκεται στο ισόγειο εκείνη την ώρα, βοηθώντας τις πωλήτριες, και δε δίστασε να τον πλησιάσει πρώτη.

«Τι θα θέλατε, κύριε; Μπορώ να σας βοηθήσω;» τον ρώτησε.

Ο Διαμαντής Αβραμίδης την κοίταξε και του κόπηκε η ανάσα.

«Είστε η πιο όμορφη γυναίκα που έχω συναντήσει στη ζωή μου», του ξέφυγε.

Κι έπειτα της ζήτησε να τον συγχωρήσει για τα λόγια του.

Η Ρουμπίνη έγινε κατακόκκινη.

«Μα γιατί ζητάτε συγγνώμη; Τιμή μου όσα μου είπατε», αποκρίθηκε και του χάρισε το πιο γλυκό της χαμόγελο.

Τον βοήθησε μάλιστα να διαλέξει τέσσερα πουκάμισα από ποπλίνα. Λίγη ώρα μετά άρχισαν να μιλάνε στον ενικό, λες και γνωρίζονταν χρόνια, κι αποχώρησαν αγκαζέ από το μαγαζί.

Η Ρουμπίνη ενθάρρυνε τον ψηλό, εντυπωσιακό άντρα με το βλέμμα και τις κινήσεις της, του χαμογελούσε συνέχεια. Με τίποτα στον κόσμο δε θα άφηνε να της ξεφύγει τέτοιο κελεπούρι.

«Τι θα έλεγες να περπατήσουμε λίγο στο κέντρο, να χαρούμε την εορταστική ατμόσφαιρα;» της πρότεινε ο Διαμαντής, προχωρώντας προς τη Χαριλάου Τρικούπη, κι εκείνη φυσικά δεν του έφερε αντίρρηση.

Άρχισε να της μιλάει για τον εαυτό του, της ανέφερε πως ήταν τριάντα τριών χρονών, πως είχε γεννηθεί στην Αθήνα κι εργαζόταν ως τεχνίτης στα μηχανοστάσια του ΟΣΕ, συντηρούσε το τροχαίο υλικό, ώσπου προβιβάστηκε σε βαθμίδα και δούλεψε για χρόνια στο λογιστήριο και στο γραφείο μεταφοράς δεμάτων.

Η Ρουμπίνη κρεμόταν από τα χείλη του, είχε εντυπωσιαστεί.

«Είσαι σπουδαίος εσύ», του είπε.

«Σπουδαίος; Μα τι λες; Ένας απλός εργαζόμενος είμαι. Μα δε σου είπα τα καλά νέα. Έκανα αίτηση και λίγες ημέρες πριν με ειδοποίησαν πως διορίστηκα σταθμάρχης στον σιδηροδρομικό σταθμό του Βόλου. Γι' αυτό τα χρειάζομαι τα καινούργια πουκάμισα», συνέχισε.

Κι ύστερα σκοτείνιασε. Σταμάτησε να μιλάει.

«Θα ήθελα να ξαναβρεθούμε, Ρουμπίνη, αλλά με τον νέο χρόνο θα πρέπει να εγκατασταθώ στην πρωτεύουσα της Μαγνησίας και...»

«Ποιος σου είπε πως θα χαθούμε;» αποκρίθηκε εκείνη, χωρίς να διστάσει. «Δεν ντρέπομαι να σου πω ότι μου αρέσεις πολύ. Δε φαίνεται;» συνέχισε ναζιάρικα.

Είχε ήδη αποφασίσει να γίνει κυρία σταθμάρχου!

Μόνο που δεν τραγουδούσε από τη χαρά της καθώς διέσχιζαν τους εμπορικούς δρόμους τους στολισμένους με φανταχτερά λαμπιόνια και χάιρονταν μια Αθήνα που έκρυβε λάμπεις μαγικές. Τα μαγαζιά ήταν γεμάτα κι οι λαχειοπώλες διαλαλούσαν τηνπραμάτεια τους. Ο Διαμαντής μάλιστα της αγόρασε ένα πρωτοχρονιάτικο κρατικό λαχείο έξω από το μαγαζί του Μπακάκου, στην Αγίου Κωνσταντίνου.

«Αυτό είναι για σένα», της είπε συγκινημένος. «Εγώ δε χρειάζομαι. Το βρήκα ήδη το δικό μου το λαχείο. Εσύ είσαι!»

Η Ρουμπίνη τον αγκάλιασε και τον φίλησε απαλά στα χείλη κι έπειτα τον έπιασε από το χέρι και συνέχισαν να περπατάνε.

Ο Διαμαντής πετούσε στα ουράνια αντικρίζοντας τα καστανά της μάτια, που ήταν γεμάτα υποσχέσεις. Δεν είχε ξανασυναντήσει στη ζωή του τόσο αυθόρμητη γυναίκα. Μεμιάς σταμάτησε δίπλα σε μια ηλικιωμένη κυρία που πουλούσε λουλούδια, γέμισε την αγκαλιά της με τριαντάφυλλα.

Πέρασαν μπροστά από πολυκαταστήματα, τον Λαμπρόπουλο και τον Δραγώνα, ανάμεσα στον κόσμο που είχε κατακλύσει τα πεζοδρόμια, θαύμασαν τις εντυπωσιακές χριστουγεννιάτικες βιτρίνες. Έκαναν μια στάση στο υπέρλαμπρο Μινιόν κι ανέβηκαν στον έβδομο όροφο για να φωτογραφηθούν με τον Αϊ-Βασίλη, αλλά και να θαυμάσουν το σκηνικό από τον μαγικό κόσμο των παραμυθιών, λες κι ήταν μικρούλια.

«Σου αρέσουν τα παιδιά;» τη ρώτησε σε μια στιγμή ο Διαμαντής.

Η Ρουμπίνη τον κοίταξε. Τι θα μπορούσε να του απαντήσει; Πως τα απεχθανόταν, πως ανατρίχιαζε και μόνο με τη σκέψη να αποκτήσει δικό της παιδί; Δεν ήταν χαζή. Δε θα τον έχανε με τίποτα αυτό τον άντρα. Αν αποφάσιζε να είναι ειλικρινής μαζί του, εκείνος μπορεί να γινόταν καπνός, να μην την ξανάβλεπε στα μάτια του. Ήθελε δεν ήθελε, έπρεπε να γίνει μητέρα, για να καταφέρει να κερδίσει την ελευθερία της. Στο κάτω κάτω της γραφής, πόσο δύσκολο να είναι να μεγαλώσεις ένα μωρό;

«Αν μου αρέσουν τα παιδιά; Τα λατρεύω, Διαμαντή μου. Τα λατρεύω», φώναξε, τσίριξε καλύτερα, θέλοντας και μη.

Η βόλτα τους κατέληξε στην Πανεπιστημίου, στο *Αιγαίο*, το ονομαστό κατάστημα με τους λαχταριστούς ζεστούς λουκουμάδες με την τρύπα στη μέση, βουτηγμένους στο μέλι και την κανέλα.

Η Ρουμπίνη πετούσε από τη χαρά της όταν επέστρεψε στο σπίτι της. Μόνο που δεν άρχισε να φτιάχνει τη βαλίτσα της.

Κι από εκείνη τη μέρα δεν άφησε από τα μάτια της τον Διαμαντή, ο οποίος στις αρχές του καινούργιου χρόνου ζήτησε το

χέρι της από τον πατέρα της. Βιαζόταν πολύ, τον περίμενε η θέση του στον σιδηροδρομικό σταθμό του Βόλου.

Ο γάμος τους έγινε τον Μάρτιο του 1964, παρουσία ελάχιστων συγγενών και φίλων. Ο πατέρας του Διαμαντή είχε πεθάνει κι η μητέρα του έπασχε από άνοια κι ήταν κλεισμένη σε οίκο ευγηρίας. Κάτι ξεχασμένες ξαδέλφες εμφανίστηκαν μονάχα στην εκκλησία για να του ευχηθούν.

Ο Πολύκαρπος παρέδωσε την κόρη του στον γαμπρό με ανάμεικτα συναισθήματα. Από τη μια, χαιρόταν για εκείνη και, από την άλλη, ήξερε πως θα έμενε μόνος κι έρημος. Δεν ήταν καθόλου σίγουρος πως θα την ξανάβλεπε, για την ακρίβεια πίστευε μάλιστα πως θα έριχνε μαύρη πέτρα πίσω της.

Δεν είχε άδικο. Η κόρη του τον ξέχασε μεμιάς. Με δυσκολία του τηλεφωνούσε μια δυο φορές τον χρόνο.

Η Ρουμπίνη ενθουσιάστηκε με τον Βόλο, με το διαμέρισμα που παραχώρησαν στον σύζυγό της, το οποίο βρισκόταν τόσο κοντά στη θάλασσα. Παλάτι τής φάνηκε μπροστά σε εκείνο που μεγάλωσε. Κι όπως πληροφορήθηκε, ο σιδηροδρομικός σταθμός ήταν από τα λίγα κτίρια που διασώθηκαν από τους σεισμούς που έπληξαν την πόλη, διατηρώντας αναλλοίωτα τα βασικά του χαρακτηριστικά.

Κόντευαν να κλείσουν δέκα χρόνια από το καταστροφικό 1955, εκείνο τον καταραμένο χρόνο με τους δύο δυνατούς σεισμούς που ισοπέδωσαν μεγάλο μέρος του Βόλου κι έγιναν η αιτία για την ανοικοδόμηση του αστικού κέντρου, αλλά και τη φοβερή θεομηνία η οποία ανέβασε τις βάρκες στη στεριά, υπερχείλισε τους χειμάρρους, βούλιαξε την πόλη στα λασπόνερα κι άφησε πίσω της πολλά θύματα και αμέτρητες υλικές ζημιές.

Το 1964 ο Βόλος είχε ήδη αρχίσει να συνέρχεται από τις συμφορές, φάνταζε ολοζώντανος όλες τις εποχές του χρόνου, απένειε αυτοπεποίθηση κι αρχοντιά.

Το νιόπαντρο ζευγάρι έβγαινε έξω κάθε βράδυ σχεδόν. Έτρωγαν στα καφενεία της Νέας Ιωνίας ή στα μαγαζάκια γύ-

ρω από το λιμάνι, όπως τους συμβούλεψαν οι Βολιώτες που είχαν αρχίσει να γνωρίζουν, για να μνηθούν στη μυσταγωγία του τσιπουράδικου και στους περιφήμους μεζέδες. Για πρώτη φορά στη ζωή τους δοκίμασαν τόσες θαλασσινές λιχουδιές: μύδια, γυαλιστερές, αχνηβάδες, αχινούς, καβούρια, πίνες κι άλλα ολόφρεσκα θαλασσινά και ψάρια μικρά και μεγάλα, μέχρι και συκώτι πεσκανδρίτσας στο τηγάνι. Όλοι οι μεζέδες σερβίρονταν σε πιατάκια, μαζί με τσίπουρο σε ποτήρι-μινιατούρα, κι έφταναν στο τραπέζι τους χωρίς καν να τους παραγγείλουν.

Ήταν απλά τα στέκια του Βόλου, απλά αλλά μοναδικά.

Τη Ρουμπίνη τη ζάλιζε λιγάκι το τσίπουρο, αλλά της άρεσε. Χαλάρωνε. Το ένα ποτηράκι έφερνε το άλλο, το τρίτο γινόταν τέταρτο... και τότε ερχόταν πιο εύκολα κοντά στις αλήθειες της. Κοιτούσε τον άντρα δίπλα της κι αναρωτιόταν για ποιο λόγο βιάστηκε να τον παντρευτεί. Δεν ταίριαζε μαζί του. Δεν είχαν τίποτα κοινό.

«Διαφέρουμε σε όλα, άντρα μου. Όμως τα ετερόνυμα έλκονται, έτσι δε συνηθίζουν να λένε;» του φώναξε ζαλισμένη ένα βράδυ και τσούγκρισε το ποτηράκι της με το δικό του.

Ο Διαμαντής τα έχασε.

«Τι είναι αυτά που λες, γυναίκα; Τι εννοείς; Μέθυσες;» τη ρώτησε.

Όμως εκείνη τον αγνόησε κι άρχισε να τραγουδάει το «Άπονη ζωή»*, ένα τραγούδι που λάτρεψε από την ταινία *Τα κόκκινα φανάρια* και το οποίο άκουγε νύχτα μέρα σε μικρό δισκάκι που πήρε δώρο από το απορρυπαντικό *Rol*.

«Απονη ζωή, μας πέταξες στον δρόμου την άκρη, μας αδίκησες. Ούτε μια στιγμή δεν είπες να μας διώξεις το δάκρυ, μας κυνήγησες. Το κρίμα μας βαρύ, μας γέννησες φτωχούς, με την καρδιά...»

---

* Μουσική: Σταύρος Ξαρχάκος, στίχοι: Λευτέρης Παπαδόπουλος, ερμηνευτής: Γρηγόρης Μπιθικώτσης, 1963.

τρυφερός Ορέστης με ένα νεογέννητο μωρό στην αγκαλιά του και η φλογερή κοκκινομάλλα Αμαλία. Ο δυναμικός Μουράτ κι η ευάλωτη Ιουλία, η γυναίκα που δε διστάζει να παλέψει με τόλμη για τις δικές της αλήθειες. Ο Λουκάς με τα μοναδικά μπλε μάτια, ο πληγωμένος από Δυο νύχτες έρωτα, κι η λεπτεπίλεπτη Άννα.

Ζευγάρια ανάμεσα σε μονόπετρα δαχτυλίδια κι ανάσες τρεμάμενες. Το μεθυστικό άρωμα της αγάπης τους, σε μια Ελλάδα που αναμετριέται με την ομορφιά της.

Γιατί η αγάπη δεν έχει όρια,
λούζει με φως ολόκληρη τη ζωή μας,
χαράζει την ύπαρξή μας.
Βαθιά μέσα της κρύβει την αιωνιότητα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 31273